

За щастие, вѣтрѣтъ духаше на пресѣкулки, та параходѣтъ успѣваше да се изправи, но следъ минута пѣкъ лѣгаше на другата си страна. Така параходѣтъ падаше, ставаше, изкачваше се върху вълнитѣ, спущаше се главоломно по другия имѣ склонѣ, отново лѣгаше, пакѣ се изправяше и се прехвърляше отъ вълна на вълна. И това въ продължение на дълги мжчителни часове!

Настѣпи вече нощъ, погълна ни непрогледна тъмнина, още по-страшенъ стана ревѣтъ на бурята, още по-тѣжно на душата! Всички бѣха измжчени, а параходѣтъ продължаваше все по-силно да лѣга отъ страна на страна и да лети отъ вълна на вълна. Това бѣше мжчение, на което, сякашъ, нѣмаше край! Всѣки мигъ ние чакахме края си, гинѣхме, но не погивахме! Мжчително, до болка мжчително ни се искаше каква да е промѣна! Най-сетне, ако ще потъваме — да потъваме! Само край на тази безкрайна агония! . .

Но ето горе нѣщо просвѣтна, а следъ минута пълната луна се изгъркули изъ облацитѣ. Господи! какъ радостно трепнаха сърдцата! Като-че-ли бѣхме живи погребани и сега се измъкнахме изеднажъ на Божия свѣтъ! Предъ насъ стоеше чистъ, безоблаченъ хоризонтъ, а бурното море бѣ залѣто съ луненъ свѣтликъ; чернитѣ като сажди кълбета облаци бързо се отдалечаваха задъ насъ.

Радостъ обхвана всички. Матроситѣ се кръстѣха.

— Слава Тебе, Господи! Премина! Богъ се смили!

Но рано бѣше още да се радваме. Ставаше нѣщо странно. Вѣтрѣтъ съвършено стихна, но морето буквално кипѣше. Вълнитѣ не вървѣха, както по-рано, една следъ друга, но се дигаха отдолу нагоре безъ всѣкакъвъ редъ. Настѣпи нѣкаква блѣсканица, и въ този хаосъ отъ вълни параходѣтъ се мѣташе на вси страни. Вълнитѣ го блѣскаха ту въ носа, ту подъ кормилото, ту отъ страна, поваляха го, подхвърляха го нагоре. На палубата не можеше да се стои правъ; и най-опитнитѣ матроси падаха и се търкаляха отъ борть кѣмъ борть. Това кипене на морето се причиняваше отъ намаляване въздушното налѣгане въ центъра на тайфуна, но матроситѣ не умѣяха да си обяснятъ това и въ безпомощенъ страхъ и недоумѣние понасяха това ужасно хоро на смъртъта.

На изтокъ изъ реवेशитѣ вълни се показва пакъ нова ужасна черна стена и започна да се издига все по-високо и по-високо. Но сега непрекъснато я пронизваха и раздираха мълнии. Изеднажъ се зачу нѣкакво съскане и въздухѣтъ, подъ страшното налѣгане на урагана, се нахвърли върху кораба и съ ужасенъ натискъ